

– unelmakartta –

Anna Puu

LAULAJA-LAULUNTEKIJÄ
Anna Puustjärvi alias
Anna Puu syntyi 3.2.1983
Outokummussa. **ASUU**
Helsingissä tyttärensä ja
avomiehensä, tuottaja
Jukka Immosen kanssa.
VALMENTAJANA The Voice
of Finland -ohjelmassa.
Uusi albumi tekeillä,
konserttisaliikiertue
tulossa keväällä.

ELÄN UNELMAANI

Laulaja Anna Puulla on tapana toteuttaa unelmansa. Yksi toteutuneista, äitiys, kuitenkin yllätti rankkuudellaan, eikä Anna halua toista kertaa äidiksi. – Minua ahdistaisi vapauden menettäminen uudestaan.

TEKSTI HERTTA HILTUNEN KUVAT PIIA ARNOULD

ELETYT UNELMAT

Tätä lisää!

ANNA PUU tekee vuosittain unelmakartan, koska se auttaa häntä jäsentämään unelmiaan ja tavoitteitaan. Hän kehottaa myös The Voice of Finlandin valmennettaviin samaan: unelmakartan avulla he voivat pohtia, millaisia artisteja he haluavat olla.

Tämän vuoden unelmakarttaansa Anna leikkaa lauseen ”tätä lisää”.

”**ELÄN** unelmaani. Minulla on haaveilemani puutarhamökki ja vanha puutalo. Minulla on ihana perhe ja parisuhde, jossa molemmat saavat toteuttaa itseään ja ovat samaan aikaan toisilleen tukena. Pystyn jakamaan mieheni, tuottaja **Jukka Immosen**, kanssa kaikki elämän osa-alueet, sillä teemme myös musiikkia yhdessä. Hän ymmärtää ammattini hyvät ja huonot puolet.

Tapasin Jukan heti sen jälkeen, kun tulin Idols-kilpailussa kakkoiseksi 2009 joulukuussa. Muistan, että Jukka oli todella ammattimainen, ystävällinen ja kannustava, mutta ei kauhean räiskyvä. Tutustuin häneen kunnolla vasta, kun aloimme vuonna 2015 tehdä *Rakkaudella, Anna Puu*-albumia. Istuimme koko kesän kahdestaan studiossa. Yhtäkkiä emme katsoneet toisiamme enää samalla tavalla kuin ennen: aloin punastella henkisesti. Kun levy oli valmis, ajattelin että voihan helevetti, nyt me ei enää nähdä. Hän on onneksi levy-yhtiöni pomo, joten yhteys säilyi. Sitten aloimme soitella ja viestitellä, ja lopulta minun oli pakko ottaa asia esille. Sanoin, että on ikävä. Päätimme, että näemme.”

Minä voin laulaa soolon!

TELEVISIO ja kirjat saivat pienen Annan haaveilemaan coolista amerikkalaista teinielämästä ja kansainvälisestä urasta. Annan perhe asui vuoden verran Kanadan Fort Lauderdaleassa Annan ollessa 3-vuotias, ja myöhemmin muutaman vuoden Chilessä. Opiskeluaikana Anna kävi vaihdossa Madridissa. Uteliaalle Annalle oli varhain selvää, että hän ei jäisi asumaan kotikaupunkinsa Outokumpuun.

”**MINULLA** on tapana toteuttaa unelmani. Kun jo nuorena tajuaa, että unelmat voivat toteutua, uskaltaa unelmoida myöhemminkin. Ulkomailla pidin siitä, että ympärillä oli erilaisia kulttuureja ja ihmisiä. Oli vapauttavaa sulautua joukkoon, enkä tuntenut itseäni ulkopuoliseksi toisin kuin Outokummussa. Kotipaikkakunnalla joitakin ärsytti ulospäinsuuntautuneisuuteni. Olin sel-

lainen, että *Minä tiedän, minä osaan, haluan näyttää ja Kyllä, minä voin laulaa soolon!*

Olen asunut niin monessa paikassa, että voin rakentaa kodin minne vain. Tällä hetkellä haluan kuitenkin asua Suomessa.”

Onko minusta artistiksi?

ESIINTYMINEN ei ikinä ole jännittänyt Annaa. Silti hän näki painajaisia ennen osallistumistaan Idols-laulukilpailuun: hänen pitäisi esiintyä **Jone Nikulan** edessä. Kaksi päivää ennen koelaulua Anna oli valmistunut Turun kauppakorkeakoulusta. Kauppatieteet eivät vain tuntuneetkaan omalta jutulta, ja Idols oli nopea tapa selvittää, olisiko Annasta laulajaksi.

Olihan hänestä. Nyt kuudetta levyään tekevä Anna on myynyt yli 200 000 levyä, voittanut seitsemän Emma-palkintoa ja pitänyt oman keikan Hartwall Arenalla.

”**MUSIIKKI** ei kuulunut unelmiini, vaan se on aina ollut minussa. Se koskettaa, se on ilmaisukeinoni.

Olin viiden vanha, kun tulimme kotiin häistä ja soitin korva-kuulolta pienellä Casio-soittimella *Prinsessa Ruususen hää-*

marssin. Muistan, että äiti ja isä katsovat toisiaan silmiin merkitsevästi: tälle pitäisi ehkä tehdä jotain. Opiskelin Pohjois-Karjalan konservatoriossa pianonsoittoa ja lauloin kuorossa aina soolot. Teininä vaihdoin pianon kitaraan.

Aloin haaveilla musiikin teosta ammattina vasta, kun en enää esiintynyt Turussa perustetun bändin kanssa. Yhtäkkiä minulta puuttui väylä toteuttaa esiintymisviettiäni. Ajattelin silloin, että tehdäkseen jotain työkseen siihen pitää olla koulutus. Minulla ei ollut mitään motivaatiota lähteä opiskelemaan vaikka Sibelius-Akatemiaan, koska pidin musiikin teoriaa kammottavan tylsänä.

Sitten tuli Idols. Se antoi potkua uralle, mutta myös leiman, josta oli vaikea päästä eroon. Olen musafanaatikko, ja minulle oli tärkeää saada omanlaisteni tyyppien hyväksyntä. Nyt en enää ajattele samalla tavalla, mutta alkuvaiheessa söi naista, kun jotkut katsoivat minua alaspäin Idols-menneisyyden takia.

Urani ihanimpia juttuja ovat olleet ensimmäinen festarikesä, ensimmäinen Emma-gaala, Tavastia-klubin loppuun myyminen ja Hartwall Areenan keikka sekä esiintyminen suosikkifestarillani Flow´ssa. Kuulostaa varmasti hassulta, mutta minulle se tarkoitti, että olen vihdoinkin saanut kaltaisteni hyväksynnän. Olen tehnyt paljon töitä enkä häpeile sanoa, että olen ansainnut tämän kaiken.

Ihmisenä en ole kauheasti muuttunut. En ole kadottanut itseäni tähän viidakkoon, ja se johtuu siitä, että

Iloa, mielikuvitusta, nautintoa, kapinahenkeä – ja näkykö Annan unelmakartassa myös esteetikon silmä?

olen tehnyt töitä alusta asti pitkälti samojen tyyppien kanssa. Ystävänäkin ovat samoja kuin aina ennenkin.”

Huolettomuuden loppu

ANNA tiesi pienestä asti haluavansa joskus äidiksi: hän hoiti muiden lapsia ja vietti koulun TET-jaksot ja työharjoittelut päiväkodissa. Ensimmäistä kertaa halu omaan lapseen iski tosissaan, kun hän tapasi entisen puolisonsa **Olli Ripattilan**. Tytär syntyi vuonna 2010.

”**MINULLE** olisi ollut katastrofi, jos en olisi tullut äidiksi. Se rakkaus vain on minussa. Äitiys maadoittaa, saa asiat oikeisiin mittasuhteisiin ja pakottaa tiettyjen rutiinien pariin. Mutta olen kaksijakoinen ihminen: en kuitenkaan haluaisi sellaista elämää, jossa vain istutaan sohvalla katsomassa telkkaria. Alkaa nopeasti ahdistaa, jos elämä on koko ajan samanlaista.

Lapsemme on ihana, fiksu ja todella viihdyttävä tapaus. Toivon, että hänestä tulisi hyvällä moraalisella kompassilla varustettu itsenäinen ajattelija. Olen aika tiukka äiti ja asetan selkeät rajat – enkä voi sietää, jos minulle valehdellaan. Tykkään paljon hellyydestä ja pitäisin lasta koko ajan sylissä ja pusuttelisin, jos hän vain antaisi. Suren jo valmiiksi sitä aikaa, kun hän ei enää halua nukkua vieressani.

Tyttäreni oli ihana ja helppo pienenäkin, mutta vauva-aika ei ollut mitenkään ihanaa. Oman vapauden menettäminen tapahtui saman tien äidiksi tultua – sitä ennen en edes tiennyt olevani niin vapaudenkaipuinen. Jatkuva huoli asettui takaraivoon, eikä se lähde sieltä pois. Maaailma ei ole enää huoleton paikka, jossa voin tehdä mitä huvittaa.

Kun lapsi oli pieni, en tuntenut itseäni ollenkaan artistiksi. Minulla oli väärä olo lavalla. Arkiminästä esiintyjäminäksi muuttuminen vaatii minulta tietyt aske-

leet: se ei oikein toimi, että menee lavalle suoraan imetämästä, maitoa valuen. Koska artisti tarjoaa ihmisille eskapismia arjesta, pitäisi itsekin olla pois arjesta.

Kävi myös raskaaksi antaa ensin kaikkensa lavalla ja sitten kotona. Menin solmuun ja aloin miettiä ulospääsyä siitä olostani. Ajattelin jopa, että lopettaisin laulamisen ja opiskelisin musiikkiterapeutiksi.

Jälkikäteen minun on helppo nähdä, että olin ahdistunut ja yksinäinen. Olin ystäväporukastani ensimmäinen, joka sai lapsen, eikä minulla ollut vertaistukea.

Elämäni on nyt joustavampaa ja vapaampaa, kun lapsi on isompi ja asuu kotonamme vuoroviikoin. Minua ahdistaa uudestaan vapauden menettäminen, enkä siksi haaveile useammasta lapsesta. Joillekin se on vaikea pala. Ihan kuin minulla olisi joku velvollisuus tehdä lisää lapsia. Tyttäreni kannalta on ikävää, että hän ei tule kokemaan sisarusrakkautta. Onneksi hän on todella läheinen serkkutyttönsä kanssa.

Vaikka puhun paljon vapauden tarpeestani, rakastan olla äiti enkä kaipaa aikaa ennen lasta. Olen omat reissuni tehnyt ja baarini kiertänyt, ja sitä saan tehdä myös työni puolesta.”

KAATUNEET HAAVEET

Ydinperheunelma, joka sortui

ITSEVARMUUS, huumorintaju ja rakkaus musiikkiin ovat yhdistäneet Annan elämän miehiä.

Anna tapasi lapsensa isän Ollin vuonna 2006. Paris-kunta oli naimisissa vuosina 2008–2013. Unelma pysyvistä ydinperheestä kuitenkin sortui.

”**MINULLA** oli todella paha kolmenkymppin kriisi: olin kadoksissa itseni kanssa ja käsittelemättömiä asioita nousi pintaan. En osannut kommunikoida vaan mietin itseni, miten saan sisäisen myllerryksen loppumaan. Tein nopeita päätöksiä melkein maanisessa tilassa ja päätin yhtäkkiä, että en halua enää olla tässä liitossa. Prosessoin eroa pitkään sisälläni, ja se tuli ulos päätöksenä, johon toisella ei ollut enää mitään sanottavaa. Isoin oppitunti erosta oli se, että on vain pakko puhua.

Minulla on huono tapa kääntyä sisäänpäin. Käyn välillä todella syvissä vesissä, koen synkkiä tunteita ja minun pitää vain päästää ne ulos esimerkiksi kirjoittamalla. Se ei ulkopuolisille aina näy, koska olen enimmäkseen iloinen ja nauravainen.

Avioero on ollut elämäni isoin epäonnistuminen, mutta hirveän monella muulla saralla en olekaan epäonnistunut. Työstin pitkään sitä, että osaisin antaa avioeron itselleni anteeksi. Kävin terapiassa vain muutama kerran, sillä minulla on oma lapsuudenystävistä koostuva terapiaryhmä, joiden kanssa jaamme kaiken ja terapioimme toisiamme.

Pari vuotta eromme jälkeen istuimme Ollin kanssa

alas ja juttelimme. En enää soimaa erosta itseäni niin kuin ennen. Meillä on hyvät välit ja lapsi voi hyvin.”

Ei tullut kuvisopettajaa

ESTETIIKKA näkyy Annan elämässä monessa muodossa. Elokuvat, kuvataide, tarinat, musiikki, sisustus ja muoti ovat tärkeitä voimaa ja inspiraatiota antavia asioita.

Anna inspiroitui yläasteella kuvataiteista ja mietti kuvataideopettajan uraakin.

”**CHILESSÄ** minulla oli mieletön kuvismaikka, jonka mielestä olin sairaan hyvä. Hän antoi yksityistunteja, ja maalauseni osallistuivat kilpailuihin.

En ollut teknisesti maailman paras, mutta minulla oli hyvä mielikuviutus. Halusin Suomessa kuvataidelukioon, mutta äiti ei antanut minun mennä, koska lukio sijaitsi eri paikkakunnalla. Ajattelin, että minulta jää niin paljon taitoja oppimatta, että kuvataideopettajan ammatti kannattaa unohtaa.

Myös unelma kansainvälisestä järjestöurasta kariutui. Lukion tokalla yksi fiksun oloinen tyyppi kertoi meille kaupparokkeakoulusta. Ilmoitin siltä istumalta äidille meneväni kauppiksen jakkupukulinjalle. Olin innostunut ranskan kielen opiskelusta ja kansainvälisyydestä, ja ajattelin, että työ YK:ssa tai vastaavassa järjestössä olisi minun juttuni. Kauppi ei kuitenkaan tuntunut omalta, ja mietin, mitä oikein alan tehdä. Olin jo lähdössä vapaaehtoiseksi suojelemaan sademetsiä Brasiliaan, mutta sitten tapasin entisen mieheni, rakastuimme, muutin Brasilian sijasta Helsinkiin ja kirjoitin metsäteollisuuden ympäristövastuuta käsittelevän graduni valmiiksi.

Olen onnellinen, että kävin koulun loppuun. Luonteenpiirteisiin kuuluu se, etten jätä asioita kesken.”

UUDET UNELMAT

Musaa ja majatalo?

ANNA kokee olevansa elementissään The Voice of Finlandin valmentajana. Hän haluaisi jatkossakin päästä jakamaan ammattitaitoaan myös muille. Tulevaisuudessa haaveena on asuminen ulkomailla. Ehkä kansainvälinen ura voisi löytyä seitsemänkymppisenä, jolloin Anna pyörittäisi Italian Toscanassa majataloa taiteilijoille? Idea majatalosta on kytynyt vuoden 2004 interrail-reisusta asti.

”**RAKASTAN** elokuvia, ja haluaisin tehdä joskus leffa-soundtrackin. Mieluiten johonkin vähän surulliseen rakkauselokuvaan. Haluaisin joskus myös tehdä oikean countrylevyn, mutta ei mitään Ajan Rekalla -tyyppistä naispuolista Kari Tapiota, vaan sellaista americanaa. Olen vaihtelunhaluinen ihminen, inspiroidun helposti ja pidän muutoksesta. Tulen aina tekemään musiikkia

Anna päätyi avioeroon sisäisten myllerryksien keskellä. ”Isoin oppitunti erosta oli, että on pakko puhua.”

oman fiiliksen mukaan. Jos alkaisin täyttää muiden odotuksia, en ikinä uskaltaisi tehdä mitään uutta ja erilaista.

Pitää olla unelmia, joita voi toteuttaa myös myöhemmin, koska ihmiset elävät nykyään niin vanhoiksi. Nuorempana ajattelin, että en varmaan elä pitkään: en vain nähnyt itseäni vanhana.

Koen välillä maailmanlopun tuskaa. Haluaisin viedä tyttäreni maailman ympärysmatkalle ja näyttää hänelle, miltä maapallo näyttää nyt, kun meillä vielä on kauniita paikkoja ja merissä on elämää. Haluaisin mennä Alaskan, Galápagossaarille, Etelä-Amerikan eteläkärkeen, Etelä-Afrikan luonnonpuistoon safarille, Australiaan ja kiertää Japanin etelästä pohjoiseen.

Mielessäni on myös monia mikrounelmia, joiden toteuttaminen on kiinni vain töihin tarttumisesta. Haluaisin esimerkiksi olla parempi kitaristi ja soittaa törke-

än hienon kitarasoolon, mutta se tarkoittaa, että minun pitäisi oikeasti panostaa harjoitteluun.

Koen välillä olevani äärimmäisen laiska, vaikka oikeasti en lepää laakereillani silloinkaan, kun makaan sohvalla. Joutilaisuuden hetket ovat vähän vaarallisia, koska päässäni syttyy heti joku ajatuslamppu. Se taas tarkoittaa, yleensä, että jatkossa on entistäkin vähemmän joutilasta aikaa.

Stressiin erikoistunut terapeutti sanoi ystävälleni, että jokaisen pitäisi viettää viikottain sapattipäiviä, jolloin ei saisi tehdä mitään, mikä vie ajatukset työhön. Minulle olisi kamalan vaikeaa, jos en saisi vaikkapa katsoa leffoja tai kuunnella

musaa. Rentoudun puutarhatöissä, kävelemällä metsässä ja Jukan kanssa remontoimassa ja nikkaroidessa. Olen saavuttanut päällisin puolin rauhan itseni kanssa. Tulen aina olemaan levoton ihminen, mutta nyt osaan jo kontrolloida levottomuuttani. Enää ei tarvitse panna koko elämää mullin mallin.”

JATKUVA HUOLI ASETTUI TAKARAIVOON EIKÄ ENÄÄ LÄHDE SIELTÄ POIS.